

Sygn. I C 1704/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Szalkiewicz-Łosiak
Protokolant:	Staż. (...)

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 r. w Gdańsku

sprawy z **powództwa** (...) we W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

- zasądza od **pozwanego** J. B. na rzecz **powoda** (...) we W. kwotę 6.334,34 zł (sześć tysięcy trzysta trzydzieści cztery złote trzydzieści cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza od **pozwanego** J. B. na rzecz powoda (...) we W. kwotę 1.524,50 zł (tysiąc pięćset dwadzieścia cztery złote pięćdziesiąt groszy) tytułem kosztów procesu,
- wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1704/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 sierpnia 2015r. powód(...)we W. wystąpił o zapłatę przeciwko J. B. kwoty 12.637,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwany zawarł umowę, na podstawie której poprzednik prawny powoda oddał pozwanemu środki pieniężne, które pozwany obowiązał się zwrócić. Dochodzona pozwem kwota stanowi: w kwocie 5.965,31 zł kwotę niespłaconego kapitału, w pozostałym zakresie kwotę skapitalizowanych odsetek naliczone przez poprzednika prawnego powoda zgodnie z postanowieniami umowy oraz odsetki ustawowe naliczone przez stronę powodową.

Pozwany, do chwili wydania wyroku zaocznego, nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 11 września 2007r. pozwany zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną ((...)) umowę bankową, mocą której pozwanemu oddane zostały do dyspozycji środki pieniężne.

Pozwany nie wywiązał się z umowy i nie spłacił środków w kwocie 5.965,31 zł.

okoliczność niekwestionowana.

Dnia 26 listopada 2014 r. Bank zbył na rzecz powoda wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy bankowej.

dowód: umowa cesji wierzytelności k. 10-14.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zostało wykazane jedynie w części, dlatego w zakresie, w jakim nie zostało udowodnione, podlegało oddaleniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o twierdzenia powoda przedstawione w pozwie oraz treść umowy przelewu wierzytelności.

Powód, na dwa dni przed rozprawą mimo, że o jej terminie zawiadomiony został miesiąc wcześniej, złożył pismo procesowe, do którego załączył wnioski dowodowe o dopuszczenie dalszych dowodów w postaci dokumentów, jednak Sąd pominął te dowody, uznając je za spóźnione. Wskazać należy, że zasada szybkości postępowania cywilnego i zasada koncentracji materiału dowodowego wymaga od powoda by wszystkie twierdzenia i wnioski dowodowe, powołał i wskazał już w pozwie, pod rygorem utraty prawa powoływania się na nie w późniejszym postępowaniu, w sytuacji gdy złożenie tych wniosków czy podniesienie twierdzeń spowodować może zwłokę w rozpoznaniu sprawy (art. 207 k.p.c.). W realiach nin. sprawy dopuszczenie dowodu z dokumentów załączonych do pisma procesowego, złożonego na dwa dni przed rozprawą, wobec nieobecności strony pozwanej na rozprawie, wymagałoby odroczenia rozprawy, celem doręczenia pisma i dokumentów pozwanemu. W sytuacji, gdy powód nie przedstawił żadnych okoliczności usprawiedliwiających tak późne złożenie części dowodów, dokumentów które mogły i powinny zostać złożone razem z pozwem, Sąd pominął wniosek o dopuszczenie ich jako dowodu w sprawie. Poza tym, treść tych dowodów nie wpłynęłaby na rozstrzygnięcie w sprawie, bowiem na podstawie tych dokumentów nie można było ustalić w jaki sposób, za jaki okres, w jakiej wysokości i od jakiej kwoty wyliczone zostały odsetki karne, których powód domagał się w nin. postępowaniu – o czym niżej.

Dla potwierdzenia faktu zawarcia umowy oraz jej warunków, powód nie przedstawił w terminie żadnych dowodów, jedynie twierdzenia. Na podstawie tych twierdzeń możliwe więc było ustalenie jedynie źródła powstania cedowanej wierzytelności. Jednak na podstawie treści tych twierdzeń, nie była możliwa szczegółowa weryfikacja zgłoszonego żądania w przedmiocie dochodzonych skapitalizowanych odsetek od należności przeterminowanej.

Z treści pozwu wynika jedynie to, że pozwany zawarł z Bankiem umowę, że na jej podstawie otrzymał określoną ilość środków pieniężnych oraz to, że strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna. Powód nie przedstawił żadnych danych, na podstawie których możliwa była weryfikacja żądania w zakresie skapitalizowanych odsetek do czego był zobowiązany na mocy art. 6 kc i 232 kpc. Nie wskazał od jakiego dnia rozpoczął naliczenie skapitalizowanych odsetek. Powód nie przedstawił nie tylko dowodu, ale nawet twierdzenia co do tego od jakiej kwoty, w jaki sposób nastąpiło wyliczanie tych odsetek. Nie było również danych co do początkowej daty ich naliczenia. Nie było również żadnych twierdzeń, co do tego na jakich warunkach i w jakiej wysokości należą się od pozwanego odsetki. Powód stwierdził jedynie w pozwie, że pozwany nie dotrzymał warunków wskazanych w umowie, nie przedstawiając jednak żadnych twierdzeń co do tego, jakim jej postanowieniom pozwany uchybił.

Brak takich danych uniemożliwił dokonanie ustalenia na jakich zasadach odsetki należne były od pozwanego, za jaki okres faktycznie zostały naliczone, od jakiej kwoty i jaka wysokość odsetek była uwzględniona przy określaniu żądania pozwu. Z tych względów Sąd nie miał możliwości zweryfikowania zasadności naliczenia zgłoszonych odsetek. Z pewnością Bank miał prawo do naliczania odsetek za czas opóźnienia w spłacie zadłużenia. Jednak takie uprawnienie przysługuje od zadłużenia, tymczasem powód nie wskazał jaka część należności nie została uregulowana w terminie, nie wykazał również tego, kiedy nastąpił skutek rozwiązania umowy i tym samym postawienie całej niespłaconej kwoty w stan wymagalności.

Mając jednak na uwadze to, że powód – na skutek zawartej umowy przelewu wierzytelności – nabył wierzytelność, która w chwili jej zbycia przysługiwała Bankowi przeciwko pozwanemu i w związku z tym przysługiwały mu odsetki za czas opóźnienia w jej spłacie, Sąd uznał jako wykazane prawo powoda do naliczenia odsetek ustawowych z dniem przelewu od kwoty niespłaconego kapitału. Sąd uznał, że dzień przelewu jest jedyną wykazaną w postępowaniu datą, którą można przyjąć jako chwilę, z upływem której niewątpliwie kwota niespłaconego przez pozwanego kapitału stała się wymagalna w całości. Przyjęcie jakiegokolwiek innej wcześniejszej daty wymagalności, wobec braków materiału dowodowego i twierdzeń powoda, było niemożliwe. Sąd przyjął do rozliczenia odsetki ustawowe, bowiem powód nie wykazał by należne mu były odsetki umowne (brak podstaw do ustalenia, że powodowi czy Bankowi należne były za opóźnienie w zapłacie na wypadek rozwiązania umowy odsetki w innej wysokości). Dlatego Sąd przyznał powodowi prawo do odsetek za opóźnienie naliczonych od kwoty kapitału tj. od kwoty 5.965,31 zł za okres od następnego dnia po dniu przelewu do dnia 19.08.2015r. – zgodnie z żądaniem pozwu, za okres do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, w wysokości ustawowej tj. w kwocie **369,03 zł**.

Dlatego Sąd przyjmując twierdzenie powoda co do wysokości niespłaconego kapitału w kwocie 5.965,31 zł oraz należnych skapitalizowanych odsetek w kwocie 369,03 zł i orzekł jak w pkt. 1 wyroku, przyznając powodowi na podstawie art. 481 k.c. także odsetki ustawowe, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 20 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie żądanie zostało oddalone. To powód – dochodząc zapłaty określonej kwoty – w myśl art. 6 k.c. - powinien wykazać zasadność żądania. W niniejszej sprawie strona powodowa zignorowała obowiązek nałożony przez cytowane przepisy w zakresie wykazania podstaw dla żądania odsetek karnych. Nie przedstawiła nie tylko dowodów, ale nawet twierdzeń, na podstawie których Sąd mógłby ustalić w jaki sposób, od jakiej kwoty i jakiego rodzaju skapitalizowane odsetki karne zostały naliczone. Co prawda wydany w sprawie wyrok jest zaoczny, bowiem pozwany, któremu doręczony został pozew, nie zajął stanowiska w sprawie. Jednak mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, okoliczności przytoczone przez powoda w pozwie, podniesione twierdzenia, nie są wystraszające by przyjąć je za niewątpliwie w rozumieniu art. 339§2 k.p.c. w zakresie żądania odsetek karnych zwłaszcza, że w tym zakresie powód wskazał jedynie kwotę żądania. Powód wspomina w pozwie jedynie o umowie pozwanego z Bankiem o tym, że pozwany nie uregulował zaległości. Nie wskazuje jednak rodzaju wyliczonych odsetek, nie podaje od jakiej kwoty je naliczał i za jaki okres. Brak takich informacji w pozwie, jak również w załączonych do pozwu dokumentach powoduje, że nie sposób przyjąć twierdzeń powoda jako podstawy wydania zasądzonego wyroku zaocznego w zakresie żądania odsetek karnych. Nie sposób bowiem ustalić, czy na dzień przelewu Bankowi przysługiwała wierzytelność w zakresie odsetek karnych w takiej kwocie w jakiej powód zgłosił ją w nin. postępowaniu, jako uzyskaną w drodze jej przelewu. Wykazanie jedynie czynności przelewu wierzytelności, bez przedstawienia twierdzeń co do istnienia samej wierzytelności, nie daje podstaw do uwzględnienia powództwa w całości.

Sąd rozstrzygając o kosztach postępowania miał na uwadze treść art. 98 k.p.c., zgodnie z którym stronom procesu należy się zwrot kosztów procesu, oraz treść art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego uwzględnienia żądania, koszty rozdziela się między stronami w stosunku do zakresu w jakim powództwo zostało uwzględnione. W związku z tym, iż powód wystąpił o zapłatę kwoty 12.637,35 zł a jego żądanie zostało uwzględnione co do kwoty 6.334,34 zł należało przyjąć, że wygrał postępowanie w 50 %. Wnosząc o koszty procesu powód wskazał, że domaga się kwoty 632 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu, kwoty 2.400 zł tytułem kosztów procesu oraz kwoty 17 zł. z tytułu

opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Dlatego też Sąd do rozliczenia kosztów procesu przyjął kwotę 3.049 zł z czego 50% to 1.524,50 zł, zasądzone w pkt 3 wyroku.

Mając na uwadze treść art. 333§1 pkt. 3 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

3. (...)